

Гледам га како напредује. Како га већ задуго нико и ништа не може зауставити на путу ка коначном циљу – који није сам осмислио.

Бивши навијач, четнички добровољац над опседнутим Сарајевом, радикалски генсек, министар информисања, председник СНС ... Александар Вучић, велики координатор свих служби безбедности и премијер – председнички је кандидат! Решио је и хоће да по сваку цену буде и председник владе, и председник државе. Циљ му је да узме сву власт, да има сву моћ, да буде најјачи од свих... Да га се сви плаше, а да му нико ништа не може! Нит да му звоца, нит да му суди! Он се бори да победи страх и да се – коначно – осећа безбедно и сигурно!

Било је ту и помоћи пријатеља, домаћих и страних – светских мајстора од Берлина, Москве и Пекинга... до Вашингтона, Тел Авива и Дубаија... Гледам га како гази не презајући ни од чега! Свестан подршке коју му заштитници пружају, он је час Македонски, час немачки, руски, амерички... Он је један од њих великих с чијом се силом или методом, од прилике до прилике, поистовећује. Иде ли иде, гази ли гази... Циљ који (му) је постављен оправдава средства! Гледам га и сећам га се...

Александар Вучић, као министар информисања, и ја као шеф бироа и извештач Радија Слободна Европа, током НАТО бомбардовања 1999. били смо често у контакту и имали чак и драматичних заједничких тренутака. Као оно у мају када су натовци гађали Петрохемију у Панчеву и у њој погађали танкове страшног Ве – Це – еМа. Игром случаја,

његов клинац, са баком и деком, био је тада у Војловици, а којој је, опет, Петрохемија у непосредном комшилуку. Звао сам га и питао – зна ли шта је винил-хлорид-мономер? Није знао, па му кажем да пита неког од хемичара или технолога, али да претходно, свакако, оде по дете!

Моја супруга Нада, моја лична уредница све време током НАТО бомбардовања и ја, звали смо тих дана на десетине својих пријатеља и познаника по свету објашњавајући им да је винил-хлорид-мономер смртна опасност не само за нас у Панчеву, Београду и Србији, него, зависно од руже ветрова, и за већину у Европи. Концентрација у ваздуху те гадне хемикалије, од које се производе обичне пластичне кесе, али и бојни отров фосген, бивала је тих дана у Панчеву и околини, понегде, и 10.600 пута већа од дозвољене! Јутро после те најстрашније ноћи, када је небо и над Београдом исијавало дугине боје, Александар Вучић ме је звао и дуго, дуго се захваљивао. Дете је било са њим.

Двадесет трећег априла те 1999, једва неколико сати по бомбардовању зграде РТС, измештен у неку канцеларију на Технолошком факултету, потресено ми је говорио како му је мајка, новинарка, била у Телевизији те претходне ноћи.

– Зар ти, питао сам га, стварно ниси знао да ће гађати Телевизију?

– Нисам, нисам знао... сиктао је бесно... али знам ко јесте! Знао је Милановић, знао је Комраков, Ристић, знао је Војводић... Знате ли шта је тај Војводић урадио?

Не.

– Он је дошао пола сата пре напада и извео своју ћерку! Да није, можда, случајно то урадио?

Свашта ми је министар Александар Вучић тог 23. априла још рекао и за Рицу Дебелог, и за неписменог Милановића, глупог Комракова...

– Рећи ћу ноћас у програму ко је све знао за напад, кажем му, а он скочи и поче да виче:

– Шта ћете да урадите? Шта ћете рећи! Шта?... Осврћући се и алудирајући на Брачни пар, палцем ми је показивао на плафон. – Њима треба што је могуће више мртвих!... А ви хоћете да кажете... па то би вам било последње што сте рекли.

Увече гледам њихов, “патриотски” ТВ дневник. У првих двадесет минута баве се Милошевићевом празном кућом на Дедињу, коју је НАТО такође погодио, и неким тричаријама, а тек у 22. минуту једва помену убијене у погођеној згради Телевизије. Ужаснут и бесан, зовем министра Вучића... Кажем му да је то што они раде одвратно... страшно!... Да је то злочин!... Да ће неко због тога... кад-тад... одговарати!... Кажем му свашта! Дерем се на њега... Он слуша и... ћути, ћути, ћути... па једва процеди кроз зубе... – Немојте тако са мном... и прекине везу.

Ја нисам амерички агент! Ни страни плаћеник, ни домаћи полицијски доушник... Нисам било чији сарадник те врсте. Не зато што ми није нуђено, напротив – него што је питање елементарне пристojности поштовати једноставно правило: – Није лопов онај који је ухваћен – него онај који краде! Али, мој министар АВ и његова влада, посебно потпредседници Војислав Шешељ, Томислав Николић, Ратко Марковић и Милован Бојић, све време бомбардовања били су убеђени у супротно.

– Мајку му ј...., кажи да му нудимо да сам напише цифру, па да ради за нас! – цитирао ми је Вучић једном приликом Воју, како је звао свог радикалног лидера и потпредседника Владе Шешеља. Остао сам тада забезекнут! Кријући да ми је кнедла у грлу, гледао сам га значајно, тајанствено се смешкајући...

Сетим се да ми је Адил Куленовић, главни и одговорни уредник ратног сарајевског РТВ Студио 99, чији сам дописник био, причао како је „Служба, тамо, још седамдесетих, уз помоћ оперативке Б., филмске камере и партијске и државне заставе, лако приволела студента права Војислава Шешеља на сарадњу“. И би ми доиста смешно! Каква урнебесна сцена! Млади Шешељ и Оперативка ДБ-а воде љубав а не рат! – на црвеној партијској и тробојној државној застави! Ђубре, аморално, дебеовско! Како је само уверен да се свако може купити!

Када су 11. априла те 1999. у Светогорској убили Славка Ђурувију, министар је сутрадан у хотелу „Метропол“ Груји Спасовићу, главном и одговорном Данаса, и мени, сав изгубљен “објашњавао” да су “то урадили мафијаша... Убили су га због дугова!”... Груја га прекине: – Александре, како можете тако нешто да причате!... Каква мафија!... АВ је био ван себе: – Јесте, црногорска мафија! Ђурувију је убила црногорска мафија јер им је дуговао паре!

Негде половином јуна 1999, када је бомбардовање већ било готово, а избегли са Косова се потуцали по Србији, Александар Вучић ме позове да се хитно нађемо. По неком

прелепом сунчаном дану, у башту Руског цара дошао је са сином. Клинац није имао више од две године и док се врпољио између нас двојице и столова, његов тата је, полугласно, бљувао отров на вођин рачун. – Војислав Шешељ је један вулгаран и одвратан тип!... Ви немате појма какав је то човек!... Ви не знате какав је према женама!... Мене је срамота да са њим идем улицом због гадости које женама добацује!... Ви то да чујете... Он свакој жени каже... Оћеш да ти развалим... Он је такав примитивац... да ви то не можете ни замислити!

Слушао сам министра информисања Александра Вучића једва верујући и ушима и очима... Слушао и питао се: – Зашто је Милошевић–Ахтисаријев мир унео толико немира у радикалске душе и редове?

У „влади народног јединства“ црвено-црне коалиције СПС – СРС – ЈУЛ, радикали су имали тринаест ресора, колико и социјалисти. Али, Војислав Шешељ је, а не премијер Мирко Марјановић, био прва виолина у тој веселој ратној трупи. Под окриљем владајућег Брачног пара радикалска дружина се 1998. и почетком 1999. с пуним жаром и еланом спремала за рат. Спровodeћи законе које су глатко прогурали у скупштини, српски национал-социјалисти харали су на универзитетима и дивљали по медијима. У Данасу је то остало записано и запамћено!

Задовољан што НАТО хара и разара, што је све више мртвих и рањених док се њему смеши још већа власт и моћ – Војислав Шешељ се током бомбардовања осећао никад јачим и моћнијим. Неретко је претио како ће радикали, ако се потпише капитулација а НАТО уђе на Косово – оборити владу. И није махао празном пушком. Само је превиђао неке детаље. Станове, рецимо.

Причало се и тада и касније да су од Владе у то време станове добили Тома Николић, Драган Тодоровић и Александар Вучић. Истина је, међутим, битно другачија! Од формирања црвено-црне коалиције, Слобини и Мирини су Шешељевима на разним нивоима, што у Влади, што ван ње, по неком свом плану и програму, доделили кључеве за више од стотину станова. Тако је усређено неколико стотина чланова радикалских породица. Кључевима и усељењима, али не и решењима о додели тих станова. Или, сасвим прецизно, добили су само четири решења. Једно је дато потпредседнику владе Томиславу Николићу, друго министру информисања Александру Вучићу, треће... Свима осталима је дискретно поручено да „не брину за станове док је владе народног јединства“.

Прихватањем Ахтисаријевог плана и потписивањем капитулације која се звала Кумановски споразум, НАТО трупе зване мировне снаге УН, ушле су на Косово. Победнички као и увек, Милошевић је грађанима честитао мир, а Шешељево бити или не бити у влади која је на капитулацију пристала, разрешили су српски и патриотски. Милан Милутиновић, Слобин извршилац на месту председника Србије, 15. јуна 1999. увео је радикалима радну обавезу због „неопходности и континуитета састава и рада владе“.

На важном радикалском састанку „радна обавеза“ је одушевљено прихваћена. Избегнуто је помињање станова и апанажа, и свима је лакнуло. Свима сем министру информисања чија се рука дигла у знак противљења... АВ је био за излазак из владе! А онда је настао кркљанац! Војислав Шешељ се драо и урлао претећи и Вучићу, и сваком ко одбије „радну обавезу“.

У крцатој башти Руског цара, тог јунског дана 1999, убеђен да сам ја “амерички човек”, Александар Вучић ми се зарицао да ће поднети оставку на министарско место у Влади. Неопозиву! И не само то! Решио је, каже, да се више уопште неће бавити политиком! Шта ће му то! Није он Шешелј... Примитивац који му прети!

А чиме ће се бавити ако неће политиком?

– Бавићу се науком, остало ми је сасвим мало да завршим магистарски и да га предам...

Затим поћута, па као да му је баш стало да ме у то увери, додаде:

– Ја сам бољи правник од њега! Много бољи... Нећу ни да се поредим са њим.

Одустајући од сваке намере да му објашњавам како ја нисам било чији плаћеник, а његов фирер јесте, гледао сам и слушао Александра Вучића са извесним разумевањем и сажаљењем...

– Претио је да ће ме појести мрак!

– Он теби?

– Да, он мени... Који гад!

– Чувај се, знаш са ким имаш посла!

АВ је одмахивао главом и деловао ми још уплашеније док је понављао како се “гада” не плаши. Још га и сада видим онако јадног и снуженог.

Крајем фебруара 2003. у Београду се одвијало суђење Драгољубу Милановићу, бившем директору РТС. Овом Вучићевом садашњем пријатељу и хероју, кога Хаппу, Пинкови и Информери сада уздижу на ниво националне жртве ДОСовског терора, судило се због одговорности за смрт шеснаесторо запослених приликом НАТО бомбардовања зграде Телевизије у Абердаревој 23. априла 1999. Нажалост, судило се само њему!

Ја сам живео и радио у Прагу, уређујући и водећи емисије у Радио Слободној Европи намењене Србији и Балкану. Три пута сам покушао да од Џејмија Шеја, портпарола Алијансе у време бомбардовања, добијем потврду да је НАТО обавестио надлежне у Београду, па и челнике у РТС, да ће и када ће бомбардовати телевизију. Шеј је сваки пут одбио разговор на ову тему понављајући попут аутомата: Сорру, но цоммент!

Ни са тужилаштвом у Београду нисам био боље среће. Понудио сам им, али ме нису позвали да сведочим на суђењу Милановићу. Зато сам у Данасу објавио текст прецизно наводећи да ми је министар информисања Александар Вучић, неколико сати након трагедије у Абердаревој, рекао да су: – Драгољуб Милановић, Миодраг Комраков, Јован Ристић и Душан Војводић тачно знали, јер су били обавештени, да ће те ноћи 23. априла 1999. телевизија бити бомбардована.

Радмила Драгићевић Дичић, суткиња у процесу Драгољубу Милановићу, на предлог адвоката и молбе породица страдалих, позвала је Александра Вучића, тада генералног секретара СРС, да се изјасни о чињеницама и наводима које сам, позивајући се на његове речи, у тексту изнео.

– Госпођо судија, рекао је радикал Александар Вучић, ја нисам знао да ће НАТО бомбардовати Телевизију... Јер да сам знао, ја бих извео своју мајку из те зграде... Али, госпођо судија, ја знам нешто друго што је овде битно! Знам да је господин Раде Радовановић НАТО плаћеник... и да зато пише то што пише... Е, то ја знам! А ако ви, госпођо судија, таквима... НАТО плаћеницима... поклањате поверење, ја вам онда не могу помоћи!

Тако је, без да трепне – лагао на суду – правник, Александар Вучић, тада, генерални секретар СРС, а сада... председнички кандидат!

(Данас - Раде Радовановић)